

Venované starým láskam

Napsal uživatel Pavol Benža - Bača
Čtvrtek, 04 Listopad 2010 23:59

Bližšie nemenovaná slezina nemenovanej našej osady v nemenovanom lokále.

- Dávno nič nebolo.

- Ako čo?

- No tak. Nič. Dávno sme nič neurobili.

- Ani neurobíme. Teba to ešte neprešlo?

- A čo chceš robiť? Aj tak všetko robím ja.

- Lebo si osvietený. Motor miestnych aktivít.

- Dík. Tiež sa môžem na vás vybodnúť.

- To ja síce pravda, ale navybodneš. Lebo si osvietenec a osvietenci nebodajú.

- Ja velice rýchlo osvietenie zhasnem a bodat' budem.

- Ale fakt nič nebolo. 40-ky skončili, 50-ka síce v dohľadne, ale až tak za tri roky.

Venované starým láskam

Napsal uživatel Pavol Benža - Bača
Čtvrtek, 04 Listopad 2010 23:59

- Mal si výročák. Nelúbil sa ti? Nezdal si sa mi pobúrený.

- Výročák z príležitosti varenia vína.

- Bol december. A nevyzeral si na to, že by ti nechutilo.

- Možné to je, záver večera mi trochu uniká.

- Dobré bolo. Len tvoje táborenie ti nevyšlo.

- No práve. Nedotiahol som to do konca.

- Ty pako ... si bol rád, že si postavil seba, nie to ešte stan. Dobrý ti bol odvoz.

- No bol. Ale aj tak je to ostuda. Paďoursky sa nechať odviezť ... už som ako vy ostatní.

- Nabudúce ťa môžeme ...

- Serte na to. Ja by som na jar volačo aj urobil. Takú pohodovku. Bečku, niečo na ražeň ...

- Si požívачný. Chce to ideový náboj.

- Ved' je. Pivo a žranica.

Venované starým láskam

Napsal uživatel Pavol Benža - Bača
Čtvrtek, 04 Listopad 2010 23:59

- Pivo je ideový nápoj.
- Tak náboj bude sviňa.
- Alebo fena, nie?
- Bude MDŽ ...
- MDŽ nech si oslavuje Zetkinová, keď si ho vymyslela.
- To by mohla. Aj s bečou a sviňou. Máš na ňu kontakt?
- Zetkinová je jeho bývalá?
- Jeho sa opýtaj. Ja si pamätám len tú poslednú.
- Zetkinová je pod drnom. Niekde u Moskvy.
- Úprimnú sústrasť. Kedy ti umrela?
- Čo ja viem ... medzi vojnami?

- A tak to už by bola stará, nebuď smutný.

- Stop! Mám nápad! Pomôžete mi?

- Keď nebudeš chcieť od nás robotu ... Zetkinovú nevyhrabávam!

- Je osvietený a nebodá. Nehovoril som?

- Zasvätiš nás do svojho nápadu?

- Nechajte ma. Všetko si dám najprv v palici dokopy a dám vám vedieť. Stačí keď sa postaráte o sud a žvanec.

- Ideový náboj z príležitosti bečky a opekačky. Tak to máš ako ten výročák.

Doma som si nalial vína, pustil starú muziku, sadol nad papier a začal robiť poznámky. Potom som si vzal druhý papier a načrtol zvadlo. No a ešte som si nalial ďalšiu čašu, sadol do kresla a dal sa listovať v starých kronikách, cancákoch a mojích (voči manželke) poloilegálnych albumoch. Keď sa sedmička toho svätovavrinca priblížila ku dnu, mal som svoju predstavu definitívne predstavenú a dal sa do realizácie. Podkladov bolo dosť, ale materiál nebol zďaleka kompletný. Teda, čo sa týka mňa, teda dobrá polovica, mal som všetky svoje bývalky z-archivované, no čo sa týka osady, bolo to biedne. Máloktoť totiž mal to šťastie, že zbalil trampingumilovnice - vlastne iba ja a Deku - a tie ich ostatné civilky som v kronikách fotograficky zanesený skôr nemal, ako mal. Navyše nie každý je taký sentimentálny dokumentarista, ako ja a tak som si nerobil prílišné ilúzie, že od nich nejaké fotky vymámim, zvlášť keď príslušné manželky - mne z nepochopiteľného dôvodu - podobnú dokumentáciu u mojich spoluosadníkov neznesú. Ale aj tak som to skúsil a všetkých obehlo. Výsledok bol nie bohvieaký, mal som spolu na šesťnásť fotografií, čo síce nie je až tak málo, ale čo keď bolo z toho sedem mojích. Portréty našich právoplatných boli, pochopiteľne mimo hru, i keď sa mi ich niektorí snažili vnútiť, či už z nejakého ideologicky nezávadného alibizmu, alebo z nedostatku iných podkladov. Nechcel som, keď bývalých, tak bývalých! Netýkalo sa to Trkovej starej, lebo ten bol rozvedený.

To by sme mali druhú fázu príprav. Teraz už bolo treba len naše dávne krásavice zoskenovať, nazväčšovať a doladiť do formy portrétov, no a samozrejme vytlačiť a nalepiť na tvrdý podklad. Pôvodne mala byť každá exláška opatrená aj krstným menom, alebo prezývkou, ale narazil som na tvrdý odpor osadenstva. Nechápal som síce prečo, všetko prebiehalo v úplnej rodinnej ilegalite a v takom duchu sa mala naša malá spomienková slávnosť aj konať. Hysterickú žiarlivú scénu by predsa nikto z nás neriskoval ... do dá rozum.

Kedže toto všetko pripadlo na starosť mne (veď komu ... som si túto šialenosť vymyslel, vyhádala a nakoniec som predsa osadný kronikár a IVP referent), bol som omilostený zo zaobstarávania občerstvenia a dreva. A to som možno aj nemal, lebo by som nešpekuloval nad posledným a najkontroverzejším bodom príprav, ktorý som radšej na porade ani nepredniesol, lebo viem, že by nemal šancu. Proste mi to nedalo (kruci, veď je to ich deň, nie?) oslávenkyne neosloviť a nepotešiť pozvánkou. Síce záležitosť to háklivá, každá je predsa vydatá, kto vie aj za koho a dnes sú z nich seriózne matky rodín ... ale aj tak. Na druhú stranu - medzi trampíkov chodila iba tretina z nich a dnes, aspoň čo ja viem, chodí už len jedna a aj to iba raz do roka - tam u nich. Mimochodom moja posledná, a práve raz do roka sa aj stretneme - tam u nich. Kontakt by som mal tak na polovicu našich prázdností, sem určite nepríde žiadna, takže nič vlastne neriskujem a koza je nažraná a vlk má čisté svedomie. Neodolal som.

Náš historicky prvý - a možno aj celosvetovo, kto vie - Medzinárodný deň bývalých lások bol tu a my už od rána fungujeme na našom fleku. Pagodu robiť nebudeme, lebo je to recesia a mohli by sme byť narčení z cynizmu a hanobenia trampingu. A to rozhodne nebol náš cieľ. Jednotlivé zobrazené devy boli naaranžované v polkruhu. Ja som potom predniesol slávnostnú reč, otvoril sa sekt. S každou dámou sme si ťukli a pripili na jej zdravie a šťastie v budúcom živote, zvlášť keď ich nestretla tá smola, že by v manželskom zväzku skončili z niektorým z nás - takých hoväd. A spomínalo sa. Behom dňa pri tom spomínaní postupne pribudlo a aj zopár pozvaných mimoosadných hostí a okolo štvrtej poobede s hrôzou zisťujeme, že zásoby pitiva sa blížia k bodu kritickému. Bečku sme totiž zamietli, lebo by sa nevypila. Tak toto sme nedomysleli, účasť a smäd podcenili, bolo treba jednať. Obyčajne sa málokomu chce utekať od ohníčka do dediny pre nákup, teraz sme sa - aký to div - začali hotovať všetci trinásti, či kolko nás tam bolo. A to bol problém, boli sme totiž okrem sobotoprišielcov rozbalení a nechať to tu bez dozoru ... a tiež tie naše oslávenkyne papierové - bo živé, tak ako som správne predpokladal, sa nedostavili a manželky už vôbec nie, lebo oficiálne všetci práve makáme na krutej šlapačke o sile 50 km s plnou polnou, sme o samote tiež nechať nemohli, to by bolo skutočne neúčtivé. Takže losovačka medzi osadníkmi a odsral to neborák Deka. Správne vytušil, že keď zalezieme do lokálu, na otočku to nebude, teda si presadil ešte jednu lotériu, aby tu nebol sám s tolkými babami. Berky bol potom šťastím bez seba ...

Potiahlo, jasné, ale boli sme karakeri, i keď nie zase až tak moc. A keď sa priráta poldruha hodinka na cestu tam a naspäť ... no o ôsmej sme stanuli aj s proviantom na lúke. Teda ešte za svetla, a tak bolo aspoň krásne vidieť, ako tam stojíme s otvorenými hubami ... a to by ste neverili, kto ju mal rozšklebenú najviac. Ono totiž pribudlo zopár nezvaných hostí ... a nie leďajakých. Tí papieroví, čo uzatvárali náš spomienkový polkruh do poctivých 360 stupňov (viac sa už ani nedá) boli všetko svalnatí, prípadne aj nádherne osrstení samci v plnej kráse adamiťáckej a ja som postupne začínal spoznávať niektoré tváre, teda len tie ktoré tvorili spomienkový album mojej milovanej z doby predsobášnej. Medzi nimi som ako žiarivá výnimka svietil ja, a to žiaľ s telom vlastným, ktoré nikdy neslulo atletickými prvkami a už vôbec nie gorílym ochlpením a v poslednej dobe sa jeho rysy postupne menili na ešte smutnejšie. Pri ohni naopak sedeli novopribudnutí hostia v živej podobe, a to by jeden neuveril, všetci do jedného ... teda do jednej ... no veď moja, Berkyho, Košova a ... a ... a neverím vlastným očiam, Ria! Ria, ktorú som strašne miloval, a potom sme sa oženili každý zvlášť. Ona tu teraz vlastne bola dvojmo. Live aj papierová. Berky s Dekáčom spoločnosť skoprnele dopĺňali a ich bezmocnosť žiarivo kontrastovala s dobrou náladou ženskej časti, ktorá si k tomu dookola vzájomne podávala litrovú fland'u s citrusovým fernetom.

„Čau lásko!“, oslovili nás všetky štyri naraz, teda každá toho svojho, len mňa dve, čo bolo prvenstvo, o ktoré som v danom momente asi ani moc nestál. Ale bolo treba zachovať chladnokrvnosť hodnú hrdého zálesáka a v tomto sa zbytok osady vyznamenal. Každý sme suverénne privítali tramským hubancom tú svoju - ja somozrejme obe - a ako keby sa nič nedialo, pohodlne sa usalašili k ohňu. Každý k svojej. Ja medzi dve svoje. A aby sme svoju hranú suverénnosť zdôraznili, citrusový začal kolovať medzi našimi hubami. Normálne by ho za poctivý tuzemák nikto nevymenil, a že sme ich pár v bágli dopravili ...

Vedel som, že ma bude čakať v rámci osady zložitý vysvetľovanie, ale to malo čas do zajtra. Ja som zložitý vysvetlenie nepotreboval. Jednalo sa o podlé ženské sprisahanie a prvotný podnet musel prísť od jedinej informovanej, teda pozvanej ... že já blbec som vtedy na tom potlachu - tam u nich - tú Riušu s mojou pani zoznámil, a ešte sa radoval z toho, že to prebehlo nekonfliktne a holky sa skamarátili! Tí svalnatí adamiti s požičanými hlavami mi boli tiež jasní, dcéra robí v reklame, vytlačiť zopár fotomontáží pre ňu nebol problém (moje záležitosti, pochopiteľne, z dôvodu maximálneho utajenia nerobila), ale jedna vec mi tam aj tak neštymovala. A nedalo mi to, musel som sa obrátiť k svojej vyvolenej.

- Vierunko, pusinko najmilovanejšia, čo tam, prosím ťa, medzi tými tvojimi a inými archaizmami robím ja? Vari som už aj ja tvoj bývalý?

- Ale, ale, najdrahší, vari nemáš strach, že by som ťa opustila? Rijka, prosím ťa, osvetli mu

Venované starým láskam

Napsal užívateľ Pavol Benža - Bača
Čtvrtok, 04 Listopad 2010 23:59

pamäť, voľajaký je zmetený ...

- Ale, ale, láska dávná, nechápeš, ty si predsa môj bývalý.

A dostal som pusku na líce. Z každej strany. Voňali fernetom ...

Trapsavec 2010